

روستائیان با کمال اشتیاق بسخن پراگنی کوش فراداده اند

سخن پراگنی برای روستائیان استفاده نشد.
 اهمیت سخن پراگنی برای روستائیان از همان
 اول در مد نظر بود زیرا هندوستان کشوری است
 کشاورزی ۹۰٪ از سکنه آن در دهات و دهکده‌ها
 زندگی میکنند. بدین جهت سخنرانیهای روستائی
 در تربیت کشاورزان دل مهمی را بازی کرده و مسائل
 تفریح آنها را فراهم میآورد و در بیکار برای بالا
 بردن سطح زندگی آنان سلاح مؤثری میباشد.
 ولی در این راه مشکلات زیادی وجود داشته و دارد.
 آهنگ ۴۳-

سخن پراگنی های روستائی در هندوستان

سال ۱۹۲۴ برای نخستین بار در سه شهر
 بمبئی، کلکته و مدرس ایستگاههای رادیو
 برپا شد و از همین سه ایستگاه بود که بالاخره
 «آل ایندیا رادیو»، هند بوجود آمد. از تاریخ
 مزبور تا مدت ده سال بهیچوجه از این مرکز

امریکی
 از گیها
 تغییرات
 غذائی
 ع پیدا
 واجبه
 منظور

مورد
 ها بما
 ۱۰۰
 ه عدد
 ر ضه
 رزیده
 . ت .
 تقسیم
 د شد
 ه در
 وزش

ی از
 ارده
 یائی
 در
 سه
 ۱۵
 . د
 رای

اولاً توده مردم دهات فقیر بوده و از عهده خرید یک دستگاه رادیو برنمیایند. بعلاوه اغلب بیسوادند و بهیچوجه با ترفیات جدید در تماس نمیباشند. بهمین علت هنگامیکه نخستین دستگاه رادیو تاسیس و شروع به سخن پراکنی نمود روستائیان روی خوشی بان نشان نداده و بشدت مظلون شدند. گذشته از اینها باید اشکالات فنی را نیز در نظر داشت. بطور کلی در دهات بااستثناء تعداد کمی الکتریسته و جود نداشت و از این جهت برای بکار بردن دستگاههای رادیو میبایستی از باتریها استفاده شود ولی این موضوع هم چنانکه پیداست مواجه با اشکالات فوق العاده میشد معیناً «آل ایندیا رادیو» طی ده سال گذشته در مسئله سخن پراکنیهای روستائی تجربیات زیادی کرده و تا امروز موفقیت های قابل ملاحظه احراز کرده است.

این مسئله واضح بود که برای نتیجه گرفتن از این سخن پراکنیها باید تدابیری بکار برد که عده زیادی بتوانند به آن گوش دهند زیرا چنانکه گفتیم توده مردم دهاتی فقیر بوده و از عهده خرید یک دستگاه رادیو برنمیایند.

برای نخستین بار در ایالت مرزی شمال باختری شروع با اقدامات لازمه نمودند در این ایالت کیانی «مارکونی» یک دستگاه فرستنده و چند دستگاه رادیو محلی برای دهکده ها بدولت داد مشروط بر اینکه اگر نتیجه تجربیات موفقیت آمیز بود دولت بعد از ده سال بهای آنها را به کمیانی بپردازد. این نقشه در سال ۱۹۳۵ با یک فرستنده بقرت ۲۵ کیلووات و چند دستگاه رادیوی محلی دیگر که تاب مقاومت در مقابل گرما، گرد و غبار و حرارت را داشت شروع شد. این دستگاههای مخصوص دارای بلند گوهائی بود که صدای آن تا فاصله صد یارد شنیده میشد و مقصود آن بود که

روستائیان بتوانند خواهی نخواهی در منازل خود به آن گوش فرا دهند. دستگاههای رادیو محلی را طوری درست میکردند که بتواند در مقابل عزیزه کنجکاری مردم دهاتی که بعضی اوقات هم جنبه خصومت آمیزی پیدا میکرد مقاومت کند. این دستگاهها در نظر دهاتیها جعبه عجیب و غریبی جلوه مینمود چه آنکه در ساعت معین با بیچانیدن یک دکمه ازان موزیک و سخن پراکنیهای مختلف و گاهی صدا های بیمعنی شنیده میشد. بدیهی است با چنین وضعیتی مردم در ابتدا از این دستگاه کمی واهمه میکردند و در قبول آن تردید داشتند معیناً این اشکال هم بزودی از بین رفت.

عملی کردن این نقشه بنحواتم مواجه با اشکالات دیگری شد که از جمله کمی سرمایه و در نتیجه کافی نبودن شماره کارمندان بود. نظر به اینکه در دهات الکتریسته وجود نداشت میبایستی از باتریها استفاده شود و این امر هم مستلزم درد سر زیادی بود زیرا همیشه باتریها خالی میشد مجبور بودند آنها را بشهر برده و برای پر کردن و حمل و نقل متحمل هزینه گزافی بشوند. مشکلات از همه عدم تمایل روستائیان بشنیدن رادیو بود. زیرا غالباً از گوش دادن به رادیو خود داری کرده و دور هم نشسته راجع به مطالب دیگر صحبت میکردند. البته نمایش هائی که در رادیو داده میشد مورد پسند آنان قرار میگرفت و کم کم آن متماثل شده.

با گشایش بنگاه رادیوی دهالی در سال ۱۹۳۶ حکومت پنجاب تصمیم گرفت که از آن برای بخش بر نامه های روستائی در دهات استفاده کنند. در پیرو این منظور ۱۰۷ دستگاه کار گذارده شد و بخش بر نامه های روستائی شروع گردید ولی روستائیهها در ابتداء بهیچوجه استقبالی از این برنامه ها نکردند. در حقیقت موقعیکه در خارج

شهر دهلی دکل مراتع رادیو برافراشته شد شایعات بسیار در افواه جریان یافت . مردم این دکل را غول عظیمی مینداشتند که محل زندگی آرام آنها خواهد شد و اظهار میکردند که این غول نو ظهور سبب بخرم در آوردن « ایندرا » خدای باران خواهد گردید . اتفاقاً در آن سال باران کافی هم نیامد و مردم بیشتر بگفته خود معتقد شدند .

معمداً تظاهرات خصوصت آمیزی بوقوع نیبوست . مردم خواه و نا خواه به برنامه ای که از طرف دستگاه گیرنده بخش میشد گوش داده و کم کم به آن تمایلی پیدا کردند . در اینجا نیز نمایش ها بیکه در رادیو داده میشد خیلی مورد پسند قرار گرفت و در حقیقت برای دهاتیست بهترین بخش برنامه محسوب میشد .

مهمترین اشکالات عمده بیکه در سر راه وجود داشت همان اشکالات فنی بود . دستگاههای گیرنده را میبایستی با استفاده از باتریها بکار برند . هنگامیکه باتریها خالی میشد میبایستی آنها را برای پر کردن و تعمیر بدلی بفرستند . بدین ترتیب نگاهداری از باتریها مایه درد سر بود . در سال ۱۹۳۸ که دستگاه رادیوی لاهور تاسیس شد حکومت پنجاه دستگاههای روستائی خود را به دهات مجاور منتقل کرد .

در سال ۱۹۳۸ دولت هندوستان تصمیم گرفت که برنامه های روستائی را تحت نظر گرفته آنرا مستقیماً از رادیوی دهلی بخش کند . برای اینکار نقشه جدیدی برای دهات اطراف دهلی طرح کرد . اکنون در این دهات ۱۲۵ دستگاه گیرنده وجود دارد . فاصله این دستگاهها در قواصلی قرار داده شد که مسئله نگاهداری و پر کردن آنها نسبتاً آسان است .

« اداره تفحصات » بعد از تجربیات دستگاه گیرنده مخصوصی برای دهات بوجود آورد . این

دستگاه را که در یک جعبه فلزی قرار داده او به همین جهت کاملاً محفوظ است بدرخت یا نقطه ای مناسب دیگری نصب مینمایند . سوپس را طوری ادرست کرده اند که در هر ساعت معین خود بخود وصل میشود و پس از پایان برنامه هم خود بخود قطع میگردد . باین ترتیب از مصرف بیفایده برق جلوگیری میشود . برنامه های روستائی عبارت از داستان های

کوچک ، آوازهای روستائی ، نمایش ، گزارش هوا ، دستورات مفید و خلاصه اخبار است . به علاوه از دهاتیها دعوت میشود که در برنامه های مربوط بخود شرکت جویند . هر هفته برنامه مخصوصی برای اطفال و هر دو هفته یکبار برای زنان از طرف رادیو مقرر گشته و در هر کدام از این برنامه ها زنان و بچه های دهاتی شرکت میکنند .

هدتی که از بخش برنامه های روستائی گذشت در بر شماره شنوندگان افزوده گردید ملاحظه گردید که زنان هم باین قسمت علاقه دارند . چونکه در فاصله قابل ملاحظه از اجتماع مردها گرد هم جمع آمده و به برنامه رادیو گوش میدادند . برای تشویق و علاقمند کردن از آنها ۲۵۰ بلند گو در نقاط مختلف نصب شد . اکنون آنها هم میتوانند در فاصله نازکی از مردها گرد هم جمع آمده و به برنامه رادیو گوش دهند .

برنامه های روستائی هنگام فرونشستن خورشید و تاریک شدن هوا یعنی موقعیکه دهاتیها از کار روزانه فارغ شده و بخانه بر میگرددند بخش میشود . این برنامه ها بمنزله ساعت خوبی نیز برای روستائیان میباشد زیرا تا پیش از آن فقط خورشید و طلوع و غروب آن ساعت آنان بود . غذای شام روستائیان بسیار مهم است . اما گوش دادن به رادیو اهمیتش کمتر از آن نیست . بنابراین روستائیان سعی میکنند که غذای خود را در ساعت معینی خورده و برای شنیدن آن

آهنک

رادیو حاضر شوند . یکی از دهقانان در نامه‌ای که به «آل ایندیا رادیو» فرستاده چنین مینویسد .
«پیش از ایجاد برنامه زنها غذای ما وقت معینی نداشت و زنها هر موقع دلشان میخواست دبر یا زود غذای ما را تهیه میکردند ولی از وقتی که برنامه آنها پخش میشود همه سعی میکنند غذای ما را بوقت پخته تا برای شنیدن برنامه خود آماده باشند .
در ظرف ده سال یعنی از زمانیکه نخستین برنامه روستائی پخش شد تغییرات مهمی در هند بوجود پیوسته است . دهکده‌ای که دارای یک دستگاه رادیو است مردمان آن خود را از اهالی سایر دهکده‌ها بالا تر میدانند . باوجودیکه گرازا اعلام گشته که دستگاههای گیرنده توزیع شده و دستگاههای اضافی وجود ندارد معیناً از طرف دهکده‌هایی که فاقد دستگاههای گیرنده میباشد مرتباً تقاضا میرسد . از طرف دیگر شنوندگان اصرار دارند که بر طول مدت برنامه دهات افزوده شود . مردان ، زنان ، بچه‌ها ، همه بر برنامه چهل و پنج دقیقه خود که در آن قسمتهای مختلفی گنجانیده شده است علاقه فراوان نشان میدهند . امروز برنامه‌های روستائی از تمام ایستگاههای «آل ایندیا رادیو» پخش میگردد . اغلب استانهای هند بمنظور اینکه دهقانان را به برنامه‌های روستائی علاقمند کند دستگاههای رادیو در اختیار آنان گذاشته و سایل تعمیر آنها را نیز فراهم آورده اند . در آستان مرز باختری اکنون برنامه‌های روستائی کاملاً مورد پسند همگان است . طرح هیدرو الکتریک هالا کاند بمیزان زیادی عملی فقدان الکتریسته را در نواحی مربوطه حل کرده است . در این استان امروز بجای دستگاه فرستنده قدیمی که قوه آن ۲۵ کیلووات بود فرستنده‌ای نصب شده که چهل بار قوی تر است . اکنون قریب صد دستگاه گیرنده وجود دارد که

روزانه برنامه‌های بزبان پشتو را از ایستگاه شهری رادیو میگیرد . در مدرس فعلاً بیش از ۸۰۰ دستگاه گیرنده مخصوص دهات برپاست که نگاهداری نصف آنها بعهده حکومت ایالتی و نصف دیگر بعهده انجمن‌های محلی و شهر داری است . در پنجاب که از حیث کشاورزی از تمام نقاط هندوستان جلو تر است تعداد رادیو‌های شخصی در دهات بسرعت عجبی افزایش مییابد . هرچند این رادیوها شخصی است ولی در حقیقت تمام اهالی دهکده از آن استفاده میکنند . زیرا مردم پنجاب خیلی مهمان نواز بوده و صاحبان رادیو دیگران را برای شنیدن رادیو بمنزل دعوت میکنند .
پیش آمدن جنگ سبب شد که مردم برای شنیدن آخرین اخبار به رادیو توجه بیشتری کنند . در نتیجه پروژه‌های هیدرو الکتریک که اکنون بمرحله عمل و اجراء درآمده قضایات و دهکده‌های بیشتری دارای الکتریسته خواهند شد و بالطبع معمای فقدان برق و پر کردن باتری‌ها و اشکالات حمل و نقل آن از بین خواهد رفت . سر بازان هندی که از جنگ بازگشته اند قطعاً به رادیو علاقه شدیدی خواهند داشت . خوشبختانه بعضی از این سر بازان با خود معلومات فنی راجع به دستگاههای بیسیم و الکتریسته باره‌مان آورده و از عهده نگاهداری و تعمیر دستگاههای گیرنده برمیآیند . از همه مهمتر به ارزش رادیو در تربیت مردم و نفوذ آن در تنویر افکار کاملاً پی برده اند . موضوع تجدید سازمان بعد از جنگ هندوستان دهات این کشور را نیز در بر خواهد داشت و رادیو و سخن پرانگیه‌های مفید در تنویر افکار روستائیان و بالا بردن سطح فکر آنان عامل مهم و موثری بوده و میتواند آنها را برای قبول اصلاحات و تغییرات عالی اجتماعی و اقتصادی آماده سازد .